

Gledališče

Nebojša Pop Tasić:
Gospa Bovary
SNG Nova Gorica

★★★★★

Nebojša Pop Tasić zastavi dramati-zacijo podobno kot Heiner Müller v *Kvartetu*, tam kot zdaj junake Flaubertovega romana prepusti do besede protagoniste Laclosovih *Nevarnih razmerij*. K besedi in re-konstrukciji preteklega in v epske daljave potopljenega jih zvabi iz zagrobja, iz vseEnosti. Začne se z zvesto in skrčeno uvodno pred-stavitvijo Flaubertovega romana, kakor jo skladno s podnaslovom in napotilom, da gre za provincial-no moralo, na hitro in sugestivno, gladko in seveda tudi nekoliko moralično obnovi Sodnik, ki je videti kot župnik, odigra ga Sandi Pavlin, in ustrezno času nastan-ka besedila našteje vse Emmine 'padce', do bridke smrti. Padci so namreč tiste ljubavne avanture, s katerimi se pokuša Emma izviti, vsaj začasno, dolgočasnemu za-konskemu življenju s Charlesom, provincialnim zdravnikom.

Po tem sledi zgodba, kakor jo vidijo vpleteni. Gledamo prizore, v kate-rih razumemo usodo provincialne fatalke in še bolj krhke sentimentalke, ki jo obletavajo zapeljivci in skušnjavci, ki bi ji posojali denar, predvsem vidimo njeno mizerijo, obsojenost na pripadnost možu in potopljenost v okolje, iz katerega pomaga samo trivialna literatura, pa še ta samo začasno. Vidimo Em-mino obolevnost, ko se ji po avan-turah včasih tako poslabša, da je treba na njej uporabiti vse takratne medicinske zvižaje, od obkladkov do pijavk. Arna Hadžialjević jo zastavi kot krhko, pa vendar tudi pretkano zakonsko ženo, vidimo njeno neutolažljivo hrepenevstvo, vidimo, kje in kako se pripravljajo njene ture in avanture – med sa-njarjenjem o Odrešeniku v samo-stanu in potem branjem o vitezih na konjih; med dolgočasnim Char-lesovim naštevanjem ognjokov in prisadov, ki so ga spremljali čez dan, in urejanjem financ. Emma je pretresena, ker se ji ne zgodi nič, razen plesov v bližini, jahanja z

ljubimci, gledališke predstave. To potem tudi uprizorijo; nebrzdano šmirantstvo, vse tisto, pred čemer tako zlahka klonejo neizkušeni in brez okusa.

Režiserka Julija Rošina ob avtorjevi dramaturški podpori postavlja uprizoritev na še dodatno skrčen mali oder, scenografijo in hi-storično zvesto kostumografijo podpisuje Vasilija Fišer; velik del odra zapolnjujejo tribune, na stisnjem preostanku pa ob stalni navzočnosti vseh, ki vmes tudi malo komentirajo, nemo in z gestami, nasmehci in podobnim, vstopajo in izstopajo iz vlog, so v medprostoru in igrajo na inštru-mente, tudi improvizirane, avtor glasbe je Branko Rožman, izvajalec pa Vladimir Hmeljak. Potem smo priča tipičnim prizorom, od jahal-ne šole, v katero popelje Émmo Vito Weiss alias Léon oziroma Rodolphe kot skoraj arhetip ljubimca in ti prizori so nabiti s sugestivno erotičnostjo, do redkih prebliskov intelektualizma in razsvetljenstva, kakršne predstavlja recimo Lekarnar Blaža Valiča. Uprizoritvi kljub svoji afterpartijskosti, kljub temu da gre za pisanje čez že tako zmanjšano dramatičen material, uspe nekaj izčiščenih in močnih, z energijo nabitih prizorov, pred-vsem pa na minimalističnem odrčku, tako rekoč družinsko in komorno, še enkrat obnovijo zgod-bo o Emminem drsenju; Gorazd Jakomini na koncu doda moški pogled, ko v pretresljivem monolo-gu prizna, da morda zakon ni bil ravno zgleden, predvsem s stališča morale – pa vendar se zveze meri in ocenjuje s srcem in glede tega je bila njegova Emma, ki ga je povzdignila iz podeželskega povpre-čja, prava tarča in dobra partija.

MATEJ BOGATAJ